

In memoriam

Leo Laurese

(1925-1998)

Leo werd op 22 januari 1925 te Amsterdam geboren als enig kind van een onderwijzersechtpaar dat al op gevorderde leeftijd was toen hij zich aandiende. Hij was nog jong, 11 jaar, toen zijn vader overleed.

Het is moeilijk te zeggen in hoeverre dit alles van invloed is geweest, maar hij ontwikkelde zich tot de eenling, die hij in feite zijn hele leven is geweest.

Hij doorliep met zijn uitstekende intelligentie moeiteloos het gymnasium, waarna hij zich, na nog een blauwe maandag scheikunde gestudeerd te hebben, aanmeldde bij het Doopsgezind Seminarie. Die studie viel midden in de oorlogsjaren, met alle beperkingen en problemen vandien. Hij behoorde tot de eerste groep studenten, die na de oorlog afstudeerde.

Voordat het zover was bracht hij van 1946-1947 een jaar door in Chicago, bij het begin van wat nu Elkhart is. Het piëtistische klimaat dat hij daar aantrof, zou zijn gehele latere leven beïnvloeden en hem goed van pas komen in zijn voorzittersfunctie van de EMEK.

Hij trouwde in 1950 met Lidy van der Meulen, uit welk huwelijk twee dochters werden geboren.

Indachtig het woord uit Genesis 12 brak hij vele malen op, deze Nomade van het geloof, en was hij aan niet minder dan veertien Gemeenten

verbonden.

Vanuit een van deze Gemeenten, Meppel, ontstond het contact met Fredeshiem, waaraan hij twintig jaar zijn tijd en hart zou geven en waarvoor hij van onschatbare betekenis is geweest.

Naast het gemeentewerk was hij tien jaar lang secretaris van de Doopsgezinde Zendingsraad. Ik heb hem in die hoedanigheid vele jaren meegemaakt, waarbij ik telkens onder de indruk kwam van zijn gedegen kennis van zaken en zijn grote werklust en toewijding. Hij was onbetwist de spil waarom heel het zendingswerk draaide.

Waarschijnlijk heeft hij zijn mooiste tijd beleefd als voorzitter van de EMEK, het overkoepelende orgaan van de zendingsverenigingen van Duitsland, Zwitserland, Frankrijk en Nederland, een functie die hij tien jaar lang zou bekleden. Daar genoot hij het respect en ontzag dat hem op het thuisfront teveel onthouden werd. Daar ook vond hij voedsel en bodem voor zijn piëtistische geloofsbeleven, waarvoor over het algemeen in onze Gemeenten zo weinig plaats is.

Hij was een harde werker in Gods wijngaard en beleefde daaraan grote voldoening. Nog kort voor zijn dood sprak hij uit dat hij zo weer voor het predikantschap zou kiezen.

Een harde werker, en eerst recht in zijn studeerkamer. Het is haast onvoorstelbaar hoeveel hij bestudeerd heeft en in een eindeloze reeks schriften en geschriften heeft neergelegd. Zo is daar mijn minutieuze onderzoek naar de doopsgezinde geschiedenis vanaf 1700, terwijl hetzelfde geldt voor die van alle Gemeenten waar hij stond. En verder was daar, naast vele artikelen, zijn boekje *Werven of sterven*, dat in praktisch geen enkele Gemeente onbesproken bleef.

Ook was Leo van 1989-1995 lid van de redactie van het *Doopsgezind Jaarboekje*. Ook deze taak vervulde hij met veel kennis van zaken en grote accuratesse.

Deze bescheiden man, die zo weinig op de voorgrond trad, werd vaak gevraagd als voorzitter, hetgeen geen toeval mag heten. Want hij wist niet alleen altijd waarover hij het had, maar was juist door zijn bescheidenheid ook in staat om anderen die ruimte te bieden, waarin iedereen tot zijn woord en recht kon komen. Voorts had hij veel gevoel en inzet voor de kwetsbaren in de samenleving. In het pastoraat spraken, met name diegenen vol warmte over hem, die bij dieptepunten in hun leven in hem hun troost, begrip en nabijheid vonden.

De laatste vier jaren van zijn leven zijn bijzonder zwaar geweest, voor hemzelf en zeker ook voor Lidy, die moest toezien hoe hij afhaakte en steeds meer in zijn eigen, onbereikbare wereld leefde. Indrukwekkend is de wijze, waarop zij ondanks haar eigen fysieke handicap in die periode naast hem heeft gestaan, totdat hij op 19 november 1998 overleed.

Leo heeft in onze broederschap veel te weinig de plaats en waardering gekregen die hij zozeer verdiende, omdat hij zich naar zijn aard daarvoor niet groot kon maken. Hoezeer is het te wensen dat die waardering hem op grond van zijn nalatenschap alsnog zal toevallen.

E. Borren